Andy Warhol

Ο βασιλιάς της pop art

Αν μπορούσε κανείς να ταξιδέψει πίσω στο παρελθόν. Εκεί πίσω στη δεκαετία του '60 θα έβλεπε ότι το μέλλον είχε εισβάλει, είχε καταλάβει ολοκληρωτικά το παρόν! UFO'S, κάνανε συχνά-πυκνά την εμφάνισή τους. Μερικές φορές μάλιστα, πετούσαν ξυστά πάνω από τα κεφάλια των αυτοπτών μαρτύρων. Κι οι εξωγήινοι επιδίδονταν σε απαγωγές. Άρπαζαν ανύποπτους εκδρομείς, περιπατητές, ζευγαράκια και αφελείς μοναχικές παιδίσκες, για πειράματα, ιατρικές εξετάσεις και που και που, λιγάκι σεξ. Στην συνέχεια τους επέστρεφαν όλους, και τους εγκατέλειπαν σώους και αβλαβείς, στο σημείο που τους είχαν απαγάγει. Για αρκετό καιρό μετά το συμβάν οι απαχθέντες
παρουσίαζαν έντονο στρες και πολλές φορές αμνησία. Τα ρεπορτάζ των εφημερίδων ήταν αντικειμενικά γιατί βασίζονταν, σχεδόν πάντα, σε αφηγήσεις των θυμάτων υπό καθεστώς ύπνωσης.
Όπως είναι φυσικό τα περιστατικά αυτά παίρνανε μεγάλη δημοσιότητα. Ο κόσμος εντυπωσιαζόταν πολύ από κάθε τι το παράδοξο και αφύσικο.Εκτός από τους εξωγήινους και τα UFO'S ένα άλλο αγαπημένο θέμα στις συζητήσεις και τα πηγαδάκια της εποχής αφορούσε την αντιύλη. Όλοι είχαν κάποια άποψη, το κυριότερο όμως ήταν, ότι όλοι διέθεταν ένα δίδυμο εαυτό από αντιύλη. Ένα εαυτό που αν τύχαινε να συναντήσουν, το αποτέλεσμα για την ανθρωπότητα, θα ήταν καταστροφικό! Η επαφή της ύλης με την αντιύλη θα προκαλούσε μια τόσο σφοδρή έκρηξη που θα γκρέμιζε συθέμελα το
σύμπαν!
Ευτυχώς δεν σημειώθηκε ποτέ τέτοια έκρηξη.

Γενικά το σκηνικό ήταν φουτουριστικό, σουρεαλιστικό!
ήταν η εποχή της σεξουαλικής απελευθέρωσης,
των mods
αλλά και των beatniks, που όμως είχαν γίνει hippies,
του Woodstock,
των ουσιών,
της ψυχεδέλειας,
της ειρήνης και του πολέμου!

Ήταν εκείνη ακριβώς την εποχή που:

στα ραδιόφωνα ακουγόταν ο Lewis Armstrong, να τραγουδά το "what a wonderful world ",

ο Timothy Leary, λάνσαρε το "turn on, tune in, drop out!",

και ο Andy Warhol;
αυτός απτόητος τύπωνε μεταξοτυπίες με μπουκάλια κόκα-κόλας, ετικέτες για τις σούπες cambel, τον εαυτό του, την Μαίριλυν, τον εαυτό του, τον Μάο, τον εαυτό του, τον εαυτό του και πάλι τον εαυτό του...

Μεγαλουργούσε τυπώνοντας ...τον Τζεπέτο, την φούσκα, την τρύπα, το κενό,
το ...τίποτα!

Απλοϊκά έργα!
Ωστόσο ήταν ο μαιτρ σε άλλους τομείς,
στην αυτοδιαφήμιση, την αυτοπροώθηση, την αυτοπροβολή! Εκεί ήταν όλο του το prestige!

Και για να μην ήμαστε άδικοι απέναντί του κάποιες από τις απόψεις του ήταν πρωτοποριακές για την εποχή.

Λόγου χάρη, ότι ένα έργο τέχνης (ένα οποιοδήποτε έργο τέχνης) δεν μπορεί παρά να είναι ένα προϊόν εφήμερο και αναλώσιμο όπως κάθε τι άλλο.
...Μπορεί σήμερα να θεωρηθεί αυτονόητο τότε όμως δεν ήταν.
Να προσθέσουμε ωστόσο ότι η λογική και το αυτονόητο πολύ λίγο χώρο
πιάνουν τελικά μέσα στην ψυχή ενός αληθινού καλλιτέχνη!
Και ευτυχώς!..
Διαφορετικά δεν θα είχε υπάρξει ποτέ ο σουρεαλισμός
και οι καλλιτέχνες θα ζωγράφιζαν μοναχά ετικέτες για κονσέρβες σούπας και
σακουλάκια για τα όσπρια...

Επίσης η ιδέα της διαρκούς και επίμονης επανάληψης ενός θέματος ή ενός μοτίβου,
είναι μια βασική στρατηγική του μάρκετινγκ για την εισβολή ενός προϊόντος στην αγορά.
Στην τέχνη το βλέπουμε στα τραγούδια του συρμού με τις συνεχείς και
απανωτές επαναλήψεις μιας τετριμμένης και παιδαριώδους μελωδίας...
Δεν αποκλείεται σε κάποιους να αρέσει,

είναι πολύ βολικό ωστόσο να θεωρηθεί ως τεχνοτροπία,
ένα παρακμιακό φαινόμενο
που συνοδεύεται από μια παντελή απουσία έμπνευσης...

Θα περιμέναμε να δούμε κάτι παραπάνω από τον συμπαθή Andy,
ένα μικρό τουλάχιστον δείγμα από τις ξεχωριστές ικανότητες
τις οποίες μας αφήνει να υποψιαστούμε ότι διέθετε...

Ίσως!